כלה יכול לבוא לתלות תשמיש ~~ע~~ עונת שבר. מקור (מבוא מלא) עמ' 128. שם - הבדל בין

שם: יכול אינו משלים - סברה דמילתא. ולא כיוצא קבוצות יש לו.

וכן טיול עם במקום, כל דבר שלא הל יכול, אלו עד יהכן אינו עובד, ואינו מתאחר

בילדות לו יתעלו בלב בשלמי בהכן או לו התצירו הדבר ולו התצירו עבדים.

ולא חד הדין טעם אחר בצה.

כלה אם אין תלות בהכנס - רמב"ם פב עבדים הם; נמכר לעבודה אם לו הבעלים.

בו קרובו פודין אותו כדי שיש לו כלות ולגאול עצמו מן העבודה ואולם לתבעם

אבל הנמכר לשהות אין הקרובים פודין אותו ואין לה לאולם ואינו לגאול לתבעם

כדי. ובכל מה בכסלו מתחתו בשינו לגאול לתבעם וכן בכדי לו אינו לה לאולם

ואינו לגאול לתבעם. עיין מה בנמכר לשהות, אלו כי בהו והשיגה ידו, אינו לה לאולם

ובכב. ומחמר אבן העזר (שמירת על הבית הקודם כסף), בשנים בעלי הנמכר לקרוב מי

לגאולה (א) והשיגה ידו - לגאולה עצמו. (ב) קרובים, יצה ברור בהם אינו בכל

בעניין קרוב. (ג) כל אדם. ואין לגאולה קרובים ואחרים מדין כוחו על העבד, ~~בשלמ~~

~~אחר~~ בכוון בשלמ לו ולבוא והשיגה ידו אין יכול לפדות עצמו עד הלוה, ואם

לא בין עבד כנעני. ובהכרח בהיו בין לגאולה מלאכתו. וכן יהיה הלגאולה עצמו

אז לגאולה מדין קרובים, כך הרשבא קרוב קרוב קודם, ואם אין כסף לקרוב קודם

בכל מה הקרובים, אבל לבוא לגאולה קרובים, בהרי אין לו. ובעלה דקרובים מתחתו

מהקרובים בלבד. מאיר בדין כל אדם, אם הוא בכלל. ולכן הוא בדעתו והשיגה

ידו הוא מדין לגאולה עצמו. אבל מדין לגאולה אחרים יכול לגאול.

(ובדרה אחרת בשיבוא רק עצמו אינו לה לאולם. והסדר הוא בכן, אם יש

קרובים

לו, והשיטה יפה, אלא אבל אבל, ואם אין לו, אינם יכולים הקרובים לאחר מיתה ואבל מדין
גאולת אבל, משום דבעי והשיטה יפה, ולכן כופין הקרובים. ואם לו פדיונו, אינו דין
קאולת אחרים ואם היו בכלל אינו נאמר לישראל, אלא רק גאולת אבל, אינו לה גאולת
ובכל לפני בהלחמה פאן גאולנו לצה ולו לאחר, היינו דיני לפדותו. פיוקו הכל אם
דיוק לכפות הקרובים, ואין אחרים יכולים לפדותו, ולפי הכסף בכל
המלוק דין ישראל לגאל, וכל האיבוש אינו לפי הלחמה בלא אבל
ומאכיה ה. בהלחמה פאנו שם טלו אלו דברי בנאמר לישראל אינו בקרובים
אי משום דלו יליף שם, נאבנו דאלה הסוברים שם לגאל בקרובים, אם טעמו דברי
משום גאולנו לצה ולו לאחר, ואינו לגאל בקרובים, אם לאחר כסף שם. ומצה הוו לחמה
הוא להכסה הנל, הוי יכול לשאול אם לבני, אי משום דלו יליף שם, ליבו בכלל גאולת
קרובים ואחרים אי טעמו דברי מצד גאולנו, ואין כופין אבל יכולים לפדותו.
אן אחת האמוט נתאמט לאמרו בהלחמה, ולפי אין בדיון לבני.
וכל צה לבני לה ולאבל בנאמר לו. ואינו לה ולאבל בנאמר לישראל.
ואי כתב בכל אמרו בנאמר לו אבל לתבואין, ואינו לאבל לתבואין בנאמר לישראל
ולצה בהבדלות אחרת אינה

בה אם הי פ' תולדות – אין לבון = תולדה מפני מה כתיב מגל בכוה פדה, ולכאו
לאיזה מקומיכם עשה כתי אי אינו בהפל בבעי עזה כסודן שמו = קו' הא אינו. ואפל
לפי הסוגה המבחר בשאה טוב לזו מאמרולה ניחוי. ר' תוס' רב שור שנת אייב ר' תי. והו מתלוקת
הרמבם ומרבבה. אז לפי דיהל. דכוה, לפון הסב מיר אבודה בלל חנם הוא תבוד אלוה אם יש לו.
אז לפי הבן דעד המאיר פוטר אף בגוים מאבודה מאבודה.

— סברת התוס' בי' כבו אבודה עזה בטאל" – ומתלוקת הרשונים בצה. ר' הן שאבודה בין רבנו מנרים. הסבר
המתלוקת בכמה אין פי. (1) שיטת המחבר אל עזה מחיבי (2) אם עזה מחיב בבירוש הטיעה ומחלקת דהוה תבוד אבל יש לו.
(3) הוי דיון שבודה בטיעה" אבו הלבה. ולו מאות מיגו, ובדאה, והבאה טוען טמאו, אין בוון מיגו.